

Rakousko 2018

Kolem sobotní půlnoci jsem se vrátila domů z vánočního plesu. Ulehla jsem s pocitem, že za 24 hodin budu sedět v autobuse a pojedu vstříc týdennímu volna na horách, kde si určitě skvěle zalyžuji a odpočinu si od předvánočního šílénství.

Po rozloučení s tatškou a získání místa v autobuse nás čekala zhruba osmihodinová cesta k dolní zastávce kabinové lanovky Hochzillertal. Někdo po lehkém a někdo po hlubokém spánku, ale všichni bez rozdílu jsme popadli své lyže a tašky a nechali jsme se vyvézt do samotného lyžařského střediska, které se pyšní nejedním oceněním za TOP lyžařský areál. Odvézt věci rolbou až k chatě, dojít si na ranní čokoládku a sníst si svačinu z domova, zabrat nejlepší postel a v našem případě i pokoj s nejúžasnějším výhledem a pak už jen obléknout termo, oteplováky, páteřák a bundu, zapnout přezky podle preferencí a oddělat pásek z lyží. Najednou stojíte na sněhu, azurová barva na obloze a do toho vám pan profesor Janda podává skipas a vám se tak otevírá 5 dní pro váš milovaný sport.

Naše středisko bylo dost rozmanité s krásnými dlouhými sjezdovkami a komfortními kabinkami/lanovkami. A přesto jsme se rozhodli jeden den přejet do střediska Zill am Ziller, které se nachází na protějším kopci. Před odchodem z chaty jsme všichni žili v domnění, jak nám cesta zabere maximálně 40 minut. Ale to by přece nebyla žádná sranda, kdyby to bylo tak jednoduché. Když jsme došli od spodní zastávky lanovky k zastávce skibusu, nikde nic. Pana profesora Niklase následoval pan profesor Janda, aby zjistili, co se děje. „Zastávka je jen o kousek dál, jdeme!“ zahlásil pan profesor Niklas. Jdeme a jdeme a najednou sice vidíme zastávku, ale vlakovou, nikoliv autobusovou. Pan profesor nás začne popohánět, ať přidáme a domlouvá se se strojvedoucím, aby na nás 2 minutky počkal, přeci jen nás bylo 21 a běžet v přezkáčích a s lyžemi na zádech není úplně lehké. Všichni sedíme v mašině, já jsem tomu říkala skivlak nebo skimašina, a příští stanici máme vystupovat. „Jestli je to tak daleko od toho střediska, tak to jedu domu.“ „Martine, neblázni, tam určitě něco pojedje z toho nádraží.“ „Já ti nevím, Máro, ale doufám s tebou.“ Pan profesor Niklas opět zachránil situaci a sdělil nám, že pojedeme ještě skibusem červené barvy. Po dalších 15 minutách strávených v lanovce jsme konečně měli volnost vydat se na sjezdovky a prozkoumat celé středisko. Hodina a půl sem, hodina a půl tam, hlavně že ta cesta byla za námi.

Tento skiresort byl opravdu gigantický, připomínal mi jeden italský, kde jsem dvakrát strávila jarníaky. Ani jsme nemohli zkusit všechny sjezdovky, ale ty hlavní, a řekněme nejlepší, ano. Nejlepší proto, protože pan profesor Niklas tohle středisko už navštívil, a tak jsme měli skvělého průvodce. Kolem čtvrt na dvě jsme se stavili na oběd, někdo si dal gulaschsuppe a někdo zas kaspresknödelsuppe. K pití ale rozhodně vítězí u mnohých Almdudler. Pak nás čekal asi hodinový travers přes všechny kopce zpět k lanovce a ke skibusu. Ten nám bohužel před očima ujel, ale hned naproti byl bar, kde už okolo třetí hodiny hráli německé hity,

a tak jsme si udělali soukromou párty na zastávce (pojmenovali jsme to Příprava na PP). Poslední zádrhelík tohoto dne nastal při traversu k naší chatě, kdy nás nechtěl vlekář pustit do lanovky, že prý jezdí do 16:30, ale jen směrem dolů. Dalo by se asi říct, že byl pan profesor Niklas hrdinou dnešního dne, protože s ním promluvil a my se díky tomu dostali na náš Marendalm (chata, kde jsme bydleli). Za mě byl tento výlet skvělým zpestřením.

Celý lyžák utekl jako voda, avšak na něj mám krásné vzpomínky. Úžasné bylo třeba podávání jídla, snídani a oběd jsme měli klasicky v restauraci, kam chodí lyžaři na oběd, ale večeri nám podával kuchař Janda a kuchtík Niklas. Opravdu, nandávali nám jídlo z termoboxů a my si je nosili do společné jídelny, která byla na stejném patře jako pokoje. Večery jsme trávili víceméně všichni lidi z Postupický pohromadě (druhá půlka zájezdu byli studenti z gymnázia Omská a ti se k nám přidali až poslední večer) a hráli hry. Některé klasicky a některé improvizovaně (tímto děkuji klukům ze sexty A, kteří naprosto úžasně vymysleli Aktivity, aniž by s sebou měli jakékoliv kartičky určené na tuto hru). Nechyběla ani zábava na pokojích, protože když se sejde 9 holek v jedné místnosti, tak to není o hádkách, jak se často říká, ale třeba o nekončící srandě při českých písničkách zaměřených na jídlo anebo při tancování podle dětských pravidel. Takže pokud jste nejeli letos, tak příští rok rozhodně nesmíte vynechat!

Je úžasný, že se na našem gymnáziu konají tyto mezitřídní akce. Samozřejmě že je super mít dobré vztahy ve své třídě, ale mít kamarády po celé škole je ještě lepší. Chtěla bych tímto moc poděkovat panu řediteli Josefu Tomkovi, že nám tyto výjezdy umožňuje, všem lidem, co v Rakousku byli a já mám díky nim zase na co vzpomínat, a hlavně pánům profesorům Martinovi Niklasovi a Markovi Jandovi,

kterí na nás dávali celou dobu pozor, vytvořili super atmosféru a hlavně jsme se tam s nimi cítili jako na horách s kamarády. A tahle varianta je vždy nejlepší ze všech.